

Vandaag zeg ik, al is het maar voor even, de polarisatie vaarwel. Geen gezeur over anderen die ons het leven zuur maken. Niks over Geert Wilders die haat predikt of Marokkaantjes die de straat onveilig maken. Geen woord over CDA-Europarlementariërs die de Franse politiek billijken om Roma naar Roemenië terug te sturen, of een fundamentalistisch ventje in een veel te groot pak dat bij *Pauw & Witteman* mag betogen dat het Iraniërs vrij staat vrouwen te stenigen.

Misschien is het pad wat platgetreden, maar het blijft interessant: in Nederland zijn we tevreden over ons eigen leven, maar maken we ons zorgen over de samenleving. Zelf zijn we goed bezig, maar anderen maken er een potje van. Als Job, Geert, Maxime, Nicolas, de Marokkaan en de zigeuner de ellende in onze maatschappij veroorzaken, waarom zouden we dan zelf nog iets doen om ons land beter te maken? Laten ze die ander aanpakken, dan kunnen wij door met ons tevreden leventje.

Een onwerkbaar model. Ik stel daar graag het Amstelgloriemodel tegenover. Op dit volkstuinpark heerst ouderwetse solidariteit. Iedereen heeft zijn eigen

Ze klagen niet over de maatschappij, ze dragen eraan bij

tuintje dat hij naar eigen inzicht volbouwt met knollen, citroenen of coniferen. Maar het gemeenschappelijk groen moet ook worden onderhouden, en wel in werkbeurten. Negen keer per jaar beulen de volkstuinders zich twee uur af in Hollands laatste kolchoz: paadjes schoffelen, heggen snoeien, bruggen schilderen. Het heeft iets moois: tuinders leren elkaar kennen en gaan zich verantwoordelijk voelen voor het wel en wee van het park.

Er zijn ook mensen die meer doen dan hun werkbeurten, meestal oude mannetjes met écht hart voor de zaak. Ze organiseren, vergaderen en klussen zich een ongeluk. Hun ongekroonde koning, ooit door Jan Wolkers geroemd om zijn karpantenkop, heet Wim Hemker. Vandaag viert hij zijn veertigjarige Amstelgloriejubileum. Tientallen uren per week plant, knipt en maait hij, terwijl hij stadse tuingroentjes ongevraagd advies geeft. Wim doet dat voor niks, uit liefde. Dit soort mannen houden onze maatschappij draaiend. Ze klagen niet over de maatschappij, ze dragen eraan bij. Laten we een voorbeeld aan hen nemen.